

Hussein Askarys tale ved Afghanistan seminaret i København: Gør en ende på kynismen: Imperiets grusomme "store spil" er dødt

Følgende er en dansk oversættelse af Hussein Askarys tale, som blev udgivet i Executive Intelligence Review den 22. oktober 2021.

Den generelle retningslinje for vores diskussion er, at vi ikke er her for at analysere ting, vi er her for at igangsætte en udviklingsproces, som fru Helga Zepp-LaRouche, stifteren af vores Schiller Institut, igangsatte allerede i juli måned, sågar før Taliban overtog magten, fordi hun indså at vejens ende er nået, og at der er et nyt paradigme, som burde erstatte det gamle, forfejlede paradigme, som alle kunne se for dem selv.

I min præsentation vil jeg fokusere på tre dele. Den første handler om den humanitære katastrofe; den anden vil være om den fejlslagne geopolitik; og så vil vi gå mere i detaljer med hvad vi mener løsningen er, vejen frem, ikke blot i forhold til Afghanistan, men til hele Eurasien og verdens politik.

Den humanitære katastrofe

Der er et enormt kynisk spil, som spilles af de samme magter, der havde besat Afghanistan i de sidste 20 år og derefter forlod landet komplet i ruiner. Efter at have

afskåret al finansiel støtte til Afghanistan – USA har indefrosset 9 milliarder dollars af den afghanske regerings finansielle midler; det er ikke Taliban's penge, det er til regeringen og staten Afghanistan for at være i stand til at importere fødevarer, elektricitet, medicin og alt andet – så siger de: »Se, Taliban er ude af stand til at regere, fordi der er sult, der er kaos, hospitaler er lukkede, der er ingen medicin; Se, Taliban kan ikke regere!« Det er en meget, meget kynisk attitude, som vi bliver nødt til at vende om på meget hurtigt, eftersom det der står på spil ikke er Taliban; det der står på spil er 39 millioner mennesker i Afghanistan, som meget få folk taler om.

Altså, nogle folk forsøger at bebrejde Taliban for alting for at dække over deres egne fejl, [og spørger]: »Hvordan kan det være, at et land, efter 20 år og udgifter på 2,5 milliarder dollars, ikke kan opdyrke sin egne fødevarer, ikke kan have hospitaler, ikke kan producere sin egen strøm, og at der er mangel på vand, der er mangel på alt?« For at dække over deres egne fejl siger disse magter: »Se, Taliban er en fejlslagen stat. Afghanistan er en fejlslagen stat«. Men jeg håber ikke at dette vil ske, som jeg vil forklare.

For nyligt sagde internationale hjælpeorganisationer, og særligt FN's Fødevare- og Landbrugsorganisation og Verdens Fødevareprogram, at der er 14 millioner mennesker i Afghanistan, som øjeblikkeligt er truet af hungersnød. De er allerede sultne, 4 millioner er truet af hungersnød; disse mennesker kan dø, de kan dø, hvis der ikke sendes nok mad til dem. Der var dusinvis, måske hundredvis, af små klinikker, som blev lukket, fordi internationale organisationer trak sig ud, og opgav deres arbejde der. Disse centre lukkede. Selvom de er meget små, bidrog de med nogle ydelser til befolkningen.

Nu har vi sågar FN's Fødevare- og Landbrugsorganisation, som siger, at tidspunktet muligvis er forpasset, hvor landmændene i Afghanistan, i slutningen af september, sår hvede for vinterafgrøderne (sået i efteråret og høstet i den tidlige

sommer). Den yderligere faktor her er, at landmændene har brug for, at frøene importeres udefra for at kunne så.

Mange hospitaler vil ikke være i stand til at kunne tilbyde ydelser, fordi, gæt hvorfor. Afghanistan importerer 80% af dets strøm fra nabolandene. Med regeringens indefrosne, finansielle midler kan de ikke betale elregningen for den importerede strøm til Usbekistan, Kirgisistan, Iran, og de kan ikke betale for fødevarer, hvilket kom fra Pakistan, som er den største eksportør af fødevarer til Afghanistan. Så hele landet er i en total katastrofe, og dette må vendes rundt øjeblikkeligt.

Så, vi skulle opgive det kyniske syn om at »lade der være kaos, så vi kan bevise for alle, at Taliban har slået fejl; og at Talibans naboer har slået fejl«. Men jeg tror ikke, at det kommer til at ske på denne måde.

Jeg tror, at der er en vej tilbage fra denne fiasko for USA, for NATO-landene og for EU, ved at de bidrager til at afhjælpe denne katastrofe og tillade støtten at vende tilbage, frigøre pengene, som den afghanske regering kan gøre brug af, og samarbejde med Afghanistans naboer, med Kina, med Rusland, med Pakistan, Iran – alle disse naboer – for at genopbygge Afghanistans økonomi, som jeg vil forklare.

Og det er en øjeblikkelig prioritet for os, Schiller Instituttet, men det burde være en prioritet for alle, at mobilisere for dette.

Den fejlslagne geopolitik

Den anden side af dette er den fejlslagne geopolitik. Hvad Tom sagde, hvad fru Helga Zepp-LaRouche har sagt, at dette ikke er Saigon 1975, at dette er Berlin-murens fald 1989, eftersom vi havde en æra, som blev afsluttet, og forhåbentlig afsluttes geopolitikens æra, som eksisterede i 200 år; højst

sandsynligt får den sin ende det samme sted, hvor den blev født. »The Great Game« – Det store Spil – blev født i Afghanistan. En meget vigtig bog om dette – den hedder *The Great Game: The Struggle for Empire in Central Asia* (Det store Spil: Kampen for imperiet i Centralasien) – var en af de første bøger, jeg fik af Schiller Instituttet i 1996, da jeg tilsluttede mig, og den beskriver i detaljer, hvordan det Britiske Imperium brugte Afghanistan som en stødpude mod Rusland.

Alle Afghanistans grænser er blevet skabt af britiske efterretningsofficerer, som lavede aftaler med stammeoverhoveder i forskellige dele af regionen, særligt i området omkring Panjshir-floden; alle disse grænser blev skabt af briterne, fordi de ikke kunne kontrollere Afghanistan: briterne tabte tre krige i Afghanistan, i 1832-42, i 1870'erne og i 1919. De invaderede Afghanistan, men de kunne ikke kontrollere det. Så de forvandlede Afghanistan til en stødpude, og hvis man betragter Afghanistans topografi, er det en naturlig barriere mellem nord og syd. Så briterne udnyttede dette.

Og den selvsamme person, den britiske efterretningsofficer, som opfandt navnet »Det store Spil«, Arthur Conolly, blev halshugget i Bukhara i Usbekistan, fordi han var en udmærket muslimsk købmand og blev taget i at udspionere der. Han endte med at blive halshugget af Bukharas emir.

Min pointe er, at det samme sted hvor den destruktive geopolitik, Det store Spil, begyndte, nu kan afsluttes. Denne fejlslagne politik så vi ikke blot gennem hele den sovjetiske æra, mobiliseringen af det såkaldte Mujahedin mod den sovjetiske hær i 1980'erne med ligeså katastrofale resultater, men, som et resultat af dette, fandt en borgerkrig sted i 1990'erne, og Taliban fik magten; og nu, siden 2001, har vi så haft en katastrofal, ny fase i denne geopolitiske historie, som vi håber, vi tror på, at det nu kan få en ende.

Jeg kan normalt ikke lide at tale om antallet af ofre, men det giver en idé om de enorme kvaler, som blev skabt siden 2001, både i Afghanistan, men også i Irak og andre lande, der på en måde havde »regimeskifte«. Vi har disse tal fra et projekt i Watson-instituttet for internationale og offentlige Anliggender ved Brown University i USA, kaldet »Krigens omkostninger«. Jeg har skrevet en artikel om disse kriges omkostninger. Der er overvældende lidelser i den civile befolkning i Afghanistan. Nu har nogle personer fortalt mig, at disse tal er forsigtige, men disse er dokumenteret: Der er 270.000 civile dræbt i både Afghanistan og Pakistan [siden 2001], fordi Pakistan også led under denne krig [fodnote: Disse tal beskriver antallet af civile dræbt af skud eller bomber – ellers ville tallene over dræbte være langt større, som et resultat af krigen selv]. Der er 73.000 dræbte afghanske soldater; der er 2.289 [dræbte amerikanske soldater i Afghanistan mellem 2001-2018] og 3.394 døde amerikanske, såkaldte »contractors« – disse var lejesoldater. Men betragt så det kolossale antal – 30.000 amerikanske soldater eller krigsveteraner – som har begået selvmord, efter at være kommet hjem. Man kan også forestille sig de enorme kvaler, som deres familier og lokale samfund, hvor de levede, må gå igennem.

I følge FN's Flygtningehøjkommissariat er der 2,5 millioner flygtninge fra Afghanistan i omkringliggende lande [siden 2001], for det meste i Pakistan og Iran. Jeg tror også, at dette er et forsigtigt skøn. Der er også 3,5 millioner internt fordrevne mennesker på grund af borgerkrigen og konflikter; folk var nødsaget til at flytte, særligt til de store byer, som skabte endnu større nød.

Og så er der de finansielle omkostninger af krigen i Afghanistan: 2,2 billioner dollars! Dette er en helt enorm pengesum, og intet er blevet bygget i Afghanistan i disse 20 år! Alle disse penge blev brugt på at kæmpe, på våben, på soldater og også på at fremme korrupsion i

samfundet. Men overordnet set, siden 2001, har alle krige, hvor USA var involveret, kostet 10 billioner dollars.

Dette er utroligt – jeg gjorde et forsøg på at kvantificere i mit hoved, hvad man kan gøre med 10 billioner dollars. Man kan bygge Kinas højhastighedsnetværk på 30.000 km 17 gange. Man kan bygge De tre slugters Dæmning 322 gange rundt om i verden, og skabe 6.400.000 megawatt af energi. Det er faktisk det, som verden har brug for! 6,4 millioner megawatt i strøm, dette er, hvad der er brug for til at dække energibehovet af hver person på kloden i deres hjem. Dette er, hvad disse krige har kostet. Men intet af dette blev brugt.

Jeg skrev en artikel om omkostningerne af krig og omkostninger af opbygning: Jeg sammenlignede katastroferne, som USA og NATO har været involveret i, med Kinas Bælte- og Vejinitiativ. Med mindre end 1 billion dollars byggede Kina tusindvis af kilometer af jernbaner, kraftværker, havne, lufthavne, landbrugsprojekter, industrielle zoner og så videre, med mindre end 10% af det, som blev givet ud på disse krige.

I denne forstand er vi kommet til – dette er den tredje del af min præsentation – som Biden sagde, "dette er afslutningen på en æra". Hvad kommer der efter denne æra?

Opbyg økonomien, dernæst kommer sikkerheden

Se, så siger folk, »altså, først skal man have sikkerhed, og så kan man opbygge økonomien« Forkert! Man skal opbygge økonomien for at være i stand til at stabilisere sikkerhedssituationen. I Pakistan er der mange angreb på kinesiske selskaber og pakistanske ingeniører, som opbygger infrastruktur i CPEC-projektet. Men statsministeren besluttede at fortsætte; man kan ikke stoppe med at opbygge økonomien, fordi hvis man stopper, så vil terroristerne vinde. Man beviser, at det fungerer. Hvad pakistanerne gør er at sige, terrorisme vil ikke stoppe os; vi vil ikke vente indtil

situationen er »stabil«, fordi økonomisk underudvikling er en stor kilde til ustabilitet og terrorisme, og det bruges af magter i efterretningsverdenen til at finansiere ekstremistiske, separatistiske grupperinger og så videre.

Så nu kommer vi til vores vision om dette nye paradigme, om hvad der må gøres med Afghanistan. Der er mange interne spørgsmål i Afghanistan. Vi er ikke interesseret i at kontrollere hver eneste detalje i det afghanske samfund, ligesom EU eller USA gjorde ved at fortælle folk, hvordan de skal klæde sig, hvad de skal spise, hvordan de skal behandle deres børn. Det kan man ikke gøre mod en anden nation! Hvad man kan gøre udefra er at give dem et tilbud, som de ikke kan sige nej til, ved at sige: Vi hjælper jer med at integrere jeres økonomi i Bælte- og Vejprocessen. Vi kan bygge infrastruktur, vi kan hjælpe jer øjeblikkeligt med det humanitære problem; hvis I respekterer os som naboer, hvis I arbejde sammen med os om sikkerhedsspørgsmål, kan vi også hjælpe med at opbygge jeres infrastruktur – det er vigtigt for jer, men det er også vigtigt for os. Så alle vinder. Det er konceptet for gensidig vinding.

I den forstand forsøger vi at tage idéer fra forskellige kilder, herunder fra det tidligere udenrigsministerium. Et vigtigt aspekt om vores arbejde er, at vi ikke spiller geopolitiske spil. Fordi der er mange infrastrukturprojekter, foreslået af USA, som for eksempel den såkaldte TAPI-linje – rørledning mellem Turkmenistan, Afghanistan, Pakistan og Indien. Den idé – og vi udtalte på det tidspunkt, at denne aldrig vil blive bygget, fordi der er en geopolitisk intention bag den; den vil ikke hjælpe befolkningerne. Idéen var at sikre sig, at Turkmenistan, som har store gasreserver, ikke arbejder sammen med Rusland og Kina. Så man kan bringe gassen direkte gennem Afghanistan og Pakistan til Indien, vores allierede, og så til de internationale markeder. De ønskede at forhindre Iran og Pakistan og Indien i at bygge »Fredsrørledningen« for

at eksportere gas fra Iran til Pakistan og Indien. Det blev også stoppet.

Men virkeligheden sætter sig igennem, og nu eksporterer Turkmenistan næsten al sin gas til Kina. Og Kasakhstan og andre nationer er afhængige af at eksportere deres gas til Rusland. Vores idé er, at alle disse projekter ville blive integreret med hinanden – ikke at spille geopolitiske spil, men at integrere disse regioners økonomier. Dette er en af idéerne fra det tidligere udenrigsministerium, Den regionale økonomiske samarbejdskonference om Afghanistan.

Afghanistan blev en del af Bælte og Vej i 2016. Abdullah Abdullah rejste til Kina, underskrev en aftale, men intet blev gjort. Afghanistan blev et medlem af Den asiatiske infrastruktur- og Investeringsbank for at få lån til infrastruktur, men det førte af åbenlyse grunde – modstand fra Vesten, men også korrupsion i landet selv – ingen steder hen. Men der var brillante idéer for at forbinde Afghanistans største byer og også at forbinde Afghanistan til deres naboer. Hvad der manglede, var forbindelserne til Kina og Pakistan. De fandt det ikke nødvendigt at have disse inkluderet, da den afghanske regering havde problemer med Pakistan.

Så nu ønsker vi at fjerne disse former for stridigheder, og der er ingen grund til, at rørledningen mellem Turkmenistan, Afghanistan, Pakistan og Indien ikke skulle blive bygget. Den vil komme alle til gode; den vil lette spændingerne blandt disse nationer, og sørge for at Indien arbejder med Kina, med Pakistan, med deres naboer, frem for at spille en skidt, geopolitisk rolle. Idéerne findes, planerne findes, mange aftaler er underskrevet, men de er aldrig blevet gennemført. Så det bør blive til en prioritet i diskussionen nu, ikke senere, med indbydelsen fra Shanghai Cooperation Organisation til Europa og USA ligeså, hvor SCO siger, vi ønsker at I er her, men vi vil tale om dét her. Vi vil ikke snakke om krig mod terror, vi vil ikke snakke om fundamentalisme eller at forandre kulturen eller regimet. Vi ønsker, at se om I kan

bidrage til dette, kan I hjælpe med at finansiere og bygge projekter?

Der burde være en global dialog i forbindelse med alle disse projekter. Der findes også gamle russiske planer; vi medtog disse i vores første rapport, *Den nye Silkevej bliver til Verdenslandbroen*, i 2014. Det russiske Akademi har designet planer for at forbinde Afghanistan med Centralasien og det nordlige Sibirien.

Afghanistans enorme potentiale

Afghanistan har enorme udviklingsmuligheder, vigtigst af alt det menneskelige potentiale, de menneskelige ressourcer. Der er 39 millioner mennesker, men mere end 60% af dem er under 30 år gamle. Kun 2% af befolkningen er over 62 år, fordi levetiden er sunket på grund af alle disse krige. Men der er en *kæmpe* ung befolkning. Hvis de forsørges med en uddannelse, med ressourcer, infrastruktur, da kan de blive landets vigtigste værdikilde.

Alle har hørt om alle de store mineralforekomster, som findes i Afghanistan, med en værdi på 1 billion dollars. Der er kobberminerne, jernminerne, men også lithium og sjældne jordarter – overalt i Afghanistan, hvilket passer! Men man bør ikke fokusere på pengene, fordi ellers er det »1 billion dollars, 1 billion dollars[!]« Disse kan faktisk bruges som et middel til at etablere en nationalbank til udvikling, ved at bruge deres naturressourcer som en garanti for at skabe kreditter til udvikling – men det er en anden diskussion.

United States Geological Survey (USA's agentur for geologiske undersøgelser) gjorde faktisk et fantastisk arbejde – dette er en af de få ting, som de gjorde godt; de undersøgte hele Afghanistans overflade, inklusive med »remote sensing«, satellitbilleder; de havde sendt geologer og havde afdækket hver eneste del af Afghanistan for at finde ud af hvad landets

minerale var (udover olie og gas). Og dette er en rapport, interessant nok, efter USA trak sig tilbage fra Afghanistan forsvandt hjemmesiden, som havde alle studierne. Man klikker på den, og den åbner ikke... Denne kæmpe database er ikke længere tilgængelig, efter USA trak sig tilbage. Alle Afghanistans regioner blev undersøgt – Mes Aynaks store kobbermine. Jeg vil vende tilbage til dette, fordi der er visse ting som vi har lært fra Lyndon LaRouche om fysisk økonomi, hvilket intet har at gøre med penge, intet har at gøre med disse ting: Der er en fysisk virkelighed, som folk må være opmærksomme på.

For eksempel er en af grundene til, at det kinesiske firma, som fik kontrakten til kobberminen, ikke opfyldte kontrakten var, at hvis man vil udvinde et hvilket som helst mineral, særligt lithium, men også kobber og jern, har man brug for enorme mængder af ferskvand. Man kan ikke [blot] tage jern fra undergrunden og sælge det på markedet: Det er blandet med andre ting. Man må knuse det, man må vaske det og adskille jernet eller kobberet eller lithiummet og bruge enorme mængder vand, og Afghanistan er et tørt land. Det kræver en masse elektricitet og kraft; man har brug for transport.

Afghanistan har dog floder; problemet er, at størstedelen af disse floder afhænger af smeltet sne i bjergene. Disse er også grænseoverskridende floder, de deler dem med andre lande, og Afghanistan har også en aftale med Iran om grænseoverskridende floder. De har ingen aftaler med andre lande; ingen ved hvem der kan kontrollere vandene.

Afghanistan modtager 55 milliarder kubikmeter af vand hvert år, gennem nedbør og andre måder; det er ligeså meget, som Ægypten får fra Nil-området. Men dette vand er spredt ud over hele området; det bruges ikke. For at kunne gøre det, bliver man nødt til at bygge dæmninger, man bliver nødt at bygge kontrolsystemer, man har brug for alle mulige former for moderne infrastruktur for at opbevare vandet og bruge det på den rigtige måde. Så dette er et af de store problemer som må

løses, og det vil også bidrage til at gøre brug af mineralerne i landet. Uden vand kan er det ikke muligt.

Manglen på strøm er et stor katastrofe, som er blevet efterladt uløst i Afghanistan. Afghanistan producerer, som jeg sagde, kun 600 megawatt – det svarer til et lille kraftværk i Danmark. Resten importerer de fra andre lande, for det meste fra Usbekistan. Men Iran, som lider under hårde økonomiske sanktioner, producerer ikke kun elektricitet til deres egen befolkning, men eksporterer [også] dele af den til Afghanistan og eksporterer dele af den til Irak, som har været under amerikansk og vestlig kontrol i alle disse år! Det er en stor ironi.

I løbet af alle disse år var der ingen der tænkte: hvorfor ikke bygge nogle kraftværker i Afghanistan? I Pakistan, indenfor de sidste 5-6 år, planlagde og producerede projekter, i forbindelse med Den kinesisk-pakistanske økonomiske Korridor, omkring 17.000 megawatt af strøm – vandkraft, kulkraft, og herunder to kernekraftværker, som bliver bygget i Karachi. Og alle angriber Kina, men ingen siger noget om denne katastrofe der finder sted i Afghanistan.

Jeg laver vittigheder om geopolitik i forbindelse med rørledninger, fordi de aldrig udmønter sig. Men hvis vi havde et nyt paradigme i relationerne, er der en ironi at få øje på: geopolitik fungerer ikke, men geoøkonomi gør. Realiteten i dag er, at Kina er Centralasiens største gas- og oliemarked. Det er ikke Danmark, det er ikke Bruxelles, det er ikke Washington. Der er en fysisk, geografisk virkelighed, som bestemmer den nye situation her, og alle nationer omkring Afghanistan har, tror jeg, indset dette, men det vigtigste lige nu er at forhindre, at Afghanistan ender i kaos, fordi det som man vil få, hvis den nuværende regering bryder sammen, hvis hungersnød bryder ud, vil være flygtninge overalt, men så vil terrorgrupper overtage landet. Det vil brede sig til nabolandene, og det kunne havde internationale implikationer.

Derfor er jeg sikker på at nabolandene – og det sker allerede – reagerer med humanitær hjælp fra Kina, Pakistan, Iran. Jeg var for nyligt i Iran; der er regelmæssige afgangene med fly fra Teheran til Kabul. Så der er en hvis normalisering. Alle landene omkring Afghanistan indser nu – jeg tror at de planlægger at hjælpe med at normalisere situationen i Afghanistan, ligegyldigt hvem der er i regeringen.

Vores opgave er at sikre, at Europa og USA deltager, i stedet for kynisk at sidde her og håbe på, at Taliban bryder sammen, og at landet ender i kaos for at bevise, at Taliban ikke er bedre end os. Der er plads til tilgivelse. Der er plads til at forandre sin tilgang til tingene og tilslutte sig det nye paradigme, ved at åbne op for en dialog med Afghanistans naboer, med Shanghai Cooperation Organisation og se hvilken slags projekter USA og Europa kan bidrage til. USA havde, under Franklin Roosevelt i løbet af 2. Verdenskrig, allerede planer for udviklingen af Afghanistan, udvikling af de afrikanske nationer og selv af Kina. Der var en anderledes tilgang, som formede USA's politik, og folk kan vende tilbage til dette, og Europa kan vende tilbage til sin humanistiske tradition og bidrage til noget, ikke for at betale for alle sine synder, men for at skabe en ny situation, hvormed disse gamle fejltagelser ikke gentages.

Det er, hvad jeg har at sige indtil videre, og jeg ser frem til diskussionen.